

Отже, помічник вчителя може знадобитися, щоб допомогти адаптувати навчальну програму до можливостей учня з обмеженими можливостями. У цьому випадку він стежить за тим, чого навчає вчитель, і подає матеріал у тому обсязі та на рівні, який зрозумілий підопічному. При цьому дитина перебуває в класі, слухає відповіді і вчителя, і учнів, виконує якомога більше завдань.

Список використаних джерел

1. Організаційні засади діяльності асистента вчителя в інклюзивному класі: метод. посіб. / уклад. О. В. Коган та ін. Харків: «Друкарня Мадрид», 2019. 110 с.
2. Солопко И. Д. Педагогическое сопровождение лиц с ограниченными возможностями здоровья в условиях инклюзивного образования. URL: file:///C:/Users/User/Downloads/pchv_2016_1_18.pdf
3. Типові шатні нормативи закладів загальної середньої освіти. Затверджено Наказом Міністерства освіти і науки України 06.12.2010 р. № 1205. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1308-10>

Прусська М. С., магістр,

спеціальність 011 «Освітні, педагогічні науки»

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова

Україна.

Наукові керівники – **Мойсеєнко Н. Г.**, канд. філол. наук, доц.

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова,

Україна

Цокур О. С., д-р. пед. наук, проф.,

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова,

Україна

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ВТОРИННОЇ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТА У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ВИКЛАДАЧІВ ТА ПЕРЕКЛАДАЧІВ У ВНЗ УКРАЇНИ

У сучасному суспільстві комунікативні процеси є значущими факторами соціальних змін, тому постає необхідність у певних змінах у науковій парадигмі методики навчання іноземній мові, яка передбачає оволодіння її не лише на рівні мовного коду, а й інтеграцію особистості, яка її вивчає мовну картину світу її носіїв.

Важливим аспектом професійної підготовки майбутнього вчителя іноземної мови або перекладача є його становлення як вторинної мовної особистості,

яка здатна інтегрувати в міжнародний глобалізований простір. У процесі освоєння іноземної мови відбувається занурення людини у соціокультурне життя іншої країни. І вже на цьому етапі формується усвідомлення подібностей та відмінностей у культурі, історії мови, тобто започатковується формування вторинної мовної особистості.

Мовна особистість – це «суб'єкт мовної діяльності як носій готовності створювати й ухвалювати добутки мови (тексти)», тобто акцент робиться на таку ключову характеристику індивіда, як можливість відбивати об'єктивну реальність за допомогою мови. Мовна особистість формується під впливом комунікативного мовного середовища, яке оточує наше життя.

Коли мовна особистість потрапляє в іншомовний простір, вже на цьому етапі починається формуватися вторинна мовна особистість.

Вторинна мовна особистість – це сукупність рис людини, яка передбачає оволодіння вербально-семантичним кодом мови, що вивчається, тобто «мовною картиною світу» носіїв цієї мови, а також концептуальною картиною світу, що дає можливість людині зрозуміти нову для неї соціальну дійсність. Це явище пояснюється тим, що в процесі вивчення іноземної мови індивідуум пізнає і створює для себе нову картину світу, після чого його мовна свідомість ускладнюється, роздвоюється.

Особливості формування вторинної мовної особистості зводяться до вміння розпізнавати мотиви та настанови людини, що належить до іншого соціуму, в якому діє інша, можливо, навіть протилежна до рідної, система цінностей, норм та оцінок. Необхідність перебудови мислення, перекроювання власної, рідної картини світу за чужим, незвичайним зразком і є однією з головних труднощів, зокрема психологічних. Тому здатність відтворити дві «мозаїчні картини» належить, на наше переконання, до параметрів вторинної мовної особистості. Лише тоді, коли в когнітивній свідомості особистості будуть відкладені образи, аналогічні тим, якими оперує носій мови, ми зможемо говорити про сформовану вторинну мовну особистість.

Тобто мова повинна не відчуватись іноземною щодо своєї рідної. Вона стає ще однією мовою і культурою, які необхідно не лише вивчати, а «пропускати» через свою свідомість та світобачення.

На наш погляд, формуванню вторинної мовної особливості сприяє читання художньої літератури, переглядання фільмів та анімації мовою оригіналу, обговорення їх, залучення до пісенної творчості, розігрування сцен із фільмів, серіалів, які б сприяли усвідомленню іншої культури. Також треба зазначити про необхідність проведення навчальних заходів лінгвокраїнознавчої спрямованості. Наше завдання полягає у формуванні такої вторинної мовної особистості у студентів, яка комфортно взаємодіє з навколишнім мовним і мовленнєвим середовищами.

Отже, формування вторинної мовної особистості майбутніх викидачів та перекладачів іноземних мов – це складний систематичний процес підготовки майбутніх фахівців до міжкультурної взаємодії з представниками країни, мова якої вивчається. У перспективі необхідна розробка і побудова цілісної системи формування здатності і готовності студентів до позитивної взаємодії з представниками іншої культури.

Список використаних джерел

1. Караулов Ю. Н. Что же такое «языковая личность»? Этническое и языковое в самосознании. Москва, 1995. С. 63–65.
2. Воркачев С. Г. Лингвокультурология, языковая личность, концепт: становление антропоцентрической парадигмы в языкознании. *Филологические науки*, 2001. С. 64–72.
3. Мацько Л. Аспекти мовної особистості у перспекції педагогічного дискурсу. *Проблеми формування мовної освіти середніх загальноосвітніх закладів*: зб. наук. праць. Рівне, 2006. С. 5–8.

Рогачко В. О., магістр,

спеціальність 011 «Освітні, педагогічні науки»

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова,

Україна.

Науковий керівник – Вейландє Л. В.-В., канд. пед. наук, доц.,

Одеський національний університет імені І. І. Мечникова,

Україна

ФОРМИ АДАПТАЦІЇ СТУДЕНТІВ ДО НАВЧАННЯ

Успішне навчання студента у закладі вищої освіти залежить від багатьох факторів, серед яких високий рівень інтелектуального розвитку, широта пізнавальних інтересів, опановування логічними операціями.

Загалом процес навчання у закладі вищої освіти – особливий етап життя кожної молодої людини, під час якого можуть виникнути проблеми, пов'язані з усіма сферами життєдіяльності теперішнього студента.

Серед факторів, що впливають на успішність навчання студентів, ми можемо виділити: адаптація індивіда в групі; складність та значущість навчального матеріалу; сформованість навичок самостійної роботи; методи навчання; здібності, спрямованість, знання, професійна майстерність; ставлення викладача до студентів, предмета, професії загалом [1].

Однією з таких проблем можемо виділити адаптацію, яка являє собою пристосування живого організму до мінливих умов зовнішнього середовища.